

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΖ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2013 - 2014

Μελέτη Ελληνισμού

Σεμινάριο 3^ο
Πέμπτη 28 Νοεμβρίου 2013

I

Παρακολουθούμε και αναπαράγουμε στην νέα περίοδο το Έπος του Είμαι στο γίγνεσθαι δια του Ελληνισμού, **την κραταιή γέννηση της Μορφής στο Χρόνο, την επι-φάνεια του μεγάλου Θεού Απόλλωνα.**

Στην πρώτη φετινή συνάντησή μας είδαμε πως η αρχαϊκή **Τυραννία** και το ολοσχερές **Χρήμα** γεννήθηκαν από την ίδια ανεναντίωτο δύναμη και από την ίδια μεγασθενή ροπή: το βίωμα του Κάλλους, θεμελιώδες συστατικό του Ελληνισμού δημιουργούσε τις μορφές που το φανερώνουν καθαρώτερα, εν προκειμένω στον πολιτικό και οικονομικό τομέα.

Εν συνεχεία, κατά δεύτερον, την προηγούμενη Πέμπτη διαγνώσαμε την αυτή γέννηση για την φιλοσοφία. Σκέψη που **ταξινομεί και συνδυάζει, που κατατάσσει και ξεχωρίζει, που ανακαλύπτει σημαντικές ομοιότητες και αποφασιστικές διαφορές στο πεδίο της πραγματικότητας** είναι σύμφυτη με την ανθρώπινη φύση, όταν μάλιστα ο άνθρωπος βιώνει την ύπαρξή του ως εξ ολοκλήρου και απολύτως εν-τω-κόσμω-είναι. Η συμβολική σκέψη **υπάγει τα δεδομένα σε ερμηνευτικές οντολογικές ενότητες** δια-λέγοντας τί πάει με τι, και συνεπώς είναι πλήρως Λόγος υπό αυτήν την κομβική του έννοια, **εκ-λογή του σημαίνοντος ταυτού μεταξύ της ακένωτης ποικιλίας των φαινομένων.** Η **αρχιτεκτονική δομή** της συμβολικής σκέψης (π. χ. Ησίοδος) μπορεί να είναι εξαιρετικά πολύπλοκος και ταυτόχρονα καθοριστικά ολιστική, ώστε να αποτυπώνεται αβίαστα η πολυσχιδής ολοκληρία της πραγματικότητας. Η **συστηματική συνοχή και συνέπεια** της σκέψης αυτής φθάνει επίσης σε κορυφές **διαρθρωτικής αυστηρότητας, συνεπώς και λογικής αλληλουχίας,** που είναι αναγκαία αν όχι και επαρκής, όταν είναι παντελής, συνθήκη της αλήθειας, αφού το ψεύδος θα αυτοαποκαλυφθεί αναγκαία σε κάποιο σημείο ως ανακολουθία και αντίφαση, ως ρωγμή του συστήματος. Τέλος και η **αναγωγή σε πρώτες αρχές** ως τελική και υπέρτατη αγκύρωση της κοσμικής τάξης χαρακτηρίζει επίσης ουσιαδώς την Συμβολική θεωρία της πραγματικότητας.

Η Συμβολική σκέψη είναι πλήρως Λόγος. Κομπάζει την ακμή της, στον Ελληνισμό βέβαια, με στοχαστές όπως ο Φερεκύδης από την Σύρο και ο Ακουσίλαος ο Αργεῖος, (οι «μικτοί θεολόγοι» κατά τον Αριστοτέλη), τους χρόνους ακριβώς γέννησης της φιλοσοφικής σκέψης.

Η φιλοσοφική σκέψη, με την αυστηρή έννοια του όρου, όπως την ανέδειξε η γέννα στις αρχές του 6^{ου} αιώνα, δεν είναι ιδιαίτερος πως «λογική» με τρόπο νοήματος που η συμβολική θα ήταν «άλογη». Η ουσιώδης διάκρισή της από την «άλλη» σκέψη (μυθική ή «μικτή», αληθώς πάντως συμβολική) έγκειται αλλού και όχι σε στοιχεία λογικότητας. Και τον χώρο αυτού του αλλού τον παρέχει και ορίζει το νέο κυρίαρχο βίωμα.

Στην Γέννηση ως βιολογικό μοντέλο παραγωγής που διαπερνά καθοριστικά τον συμβολικό τρόπο διάρθρωσης της πραγματικότητας και θεμελιωτικής εξάρτησης της κοσμικής τάξης από πρώτες αρχές (κατά κοσμογονία και κοσμολογία, θεογονία και «φυσιολογία»), - αλλά και στην **Κατασκευή** ως τεχνουργικό μοντέλο δημιουργίας που ενίοτε υπεισέρχεται ως ψευδομορφική (υποτιθέμενη βελτιωτική) υποκατάσταση της αρχεγονώτερης Γέννησης, -- η **Φιλοσοφία** αντιτίθεται **προβάλλοντας και αναδεικνύοντας την Μεταμόρφωση**. Το Είναι, η αρχή του όντος, είναι όλη η φαντασμαγορία της ύπαρξης των φαινομένων όντων. Το κρύφιο είναι, και γίνεται φανερό: το γίνεσθαι είναι η φανέρωση του Είναι. Η κρυφίότητα του Είναι εν αιωνιότητι φανερώνεται ως γίνεσθαι εν χρόνω. Η φιλοσοφία μελετά ακριβώς τον νόμο της φανέρωσης, την αλληλουχία των φαινομένων «κατά την τάξι του χρόνου» (Αναξίμανδρος), τον ρυθμό στον χρόνο (αρμονία) και την τάξι στον χώρο (αναλογία) του φαινομένου Είναι, κατ' αμφοτέρω νοουμένου, και του φαινομένου είναι και του φαινομένου είναι. Εδώ συναντώνται η Μιλησιακή Μονιστική Φυσιολογία και ο Δυιστικός Πυθαγορισμός, ο Παρμενίδης και ο Ηράκλειτος, ο Αναξαγόρας και οι Αναξαγόρειοι και ο Εμπεδοκλής και ο Ατομισμός.

Μέγας και Άγιος ο Ισχυρός του νέου βιώματος και πνεύματος συναπογέννησε ταυτοχρόνως εν χρόνω αδελφή της φιλοσοφίας την καινή διαθήκη της Συμβολικής: πνέει Ερωτομανών μεγαλωστί στον 6^ο αιώνα ο νέος Ορφισμός το Δόγμα της σωτηριώδους αληθείας, υμνεί τον Φάνητα εκ Νυκτός και τον Διόνυσον Ζαγρέα, τον βασιλέα παίδα

(Ηράκλειτος), ωμηστή οργώντα και διαμελιζόμενον προς φανέρωση Απολλωνείου Κάλλους. Αυτά τα Καινά Μυστήρια του Ελληνισμού, μυστήρια αρσενικά τελείου και τελεσιουργού πνεύματος Μορφής, αντί των Παλαιών των Ημερών, νεολιθικών και γεωργικών και χθονίων και Δη(Γη)-μητρικών και φαλλοκολπικών. Αληθεύει, ως εικός, ει και παραδοξολογικά, ο Αισχύλος ερμηνεύων Απολλωνοκεντρικό τον νέο Ορφισμό.

[Δείτε την μελέτη μου «Αισχύλου Θεολογούμενα Διονυσιακά» στο site, Research Projects, “The Emergence of Reason from the Spirit of Mystery”. Σχετικά υπάρχουν δύο βιβλία και πληθύς εργασιών μου.]

II

Συνεχίζουμε την αναμειντική μας πορεία αυτήν την Πέμπτη, 28 Νοεμβρίου 2013, στις 8.30 το βράδυ, συμμετέχοντας στην γέννα από το Ελληνικό Πνεύμα του Κάλλους και τον Ελληνικό Έρωτα θαυμαστού γόνου, του Δωρικού και Ιωνικού Αρχιτεκτονικού Ρυθμού.

Αρχιτεκτονική είναι η υποστασιοποίηση και οργάνωση του χώρου. Ο χώρος γίνεται φυσικό ον. Και γίνεται οργανωμένη φυσική ύπαρξη για ένα ολοκληρωτικό σκοπό. Στον Ελληνισμό η αρχιτεκτονική επικεντρώνεται στον Ναό. Ο εστιασμός αυτός δίνει τον κεντρικό σκοπό της και έσχατο τέλος της: την φανέρωση του θείου. Το θείο αποκαλύπτεται με και στον Ναό που αποτελεί περίβλημα, αναγγελία και έκφραση του ιερατικού αγάλματός του, το οποίο ενοικεί σε αυτόν. Ο Ναός και το Άγαλμα συνιστούν θεία επι-φάνεια, περισσότερο μάλιστα το οίκημα αφού η θειότητα του αγάλματος ενδέχεται κατά περίπτωση να οφείλεται σε τελεστική δυναμέρεια αλλοία και αλλότρια της πληρωματικής παντοδυναμίας του κάλλους. Ο θεός ενιδρύεται στον χώρο με τον ναό του.

.....

Θα μελετήσουμε την φανερωτική αποκάλυψη του θεού στον χώρο δια του ναού, τον θρίαμβο της Μορφής επί του Χώρου. Θα αναλύσουμε τα δεσμά του χώρου από το πέρας, την νέα τεκτονική δημιουργία του χώρου από την Μορφή του Κάλλους.

Η κατανόηση του Πέρατος, Ορίου και Όρου, των δομών της επι-φάνειας, θα μας οδηγήσει στην θεωρία της αρμονίας, της συμμετρίας και των αναλογιών,, στην χρυσή τομή (την Ευκλείδεια τομή κατά «άκρον και μέσον λόγον») ως «θεία αναλογία» (Luca Pacioli), στον αριθμό φ και τους «γνώμονές» του, στην σειρά Fibonacci, και στο σύμβολο και τα μαθηματικά, την φυσική και την αισθητική της σπείρας, της έλικας, απλής και λογαριθμικής. Θα μπούμε και θα βγούμε στους λαβύρινθους του Ελληνικού μυστηρίου με βεβαίωμα το βίωμα του Κάλλους και μίτο οδηγό τον Λόγο του Έρωτά του.

Ο κατά το πρόγραμμα ανηγγελμένος τίτλος των αποριών και λύσεών μας είναι:

Η Γέννηση των Αρχιτεκτονικών Ρυθμών:

Δωρικό και Ιωνικό.

III

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων της κύριας σειράς γίνονται κατά το πρόγραμμα κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.
